

Domov

Nebo je postalo rdeče in zemlja se je tresla. Skrili smo se pred bombardiranjem v mrzla zaklonišča. Pili smo vodo iz akumulatorjev in se borili za življenje! Naša zlata polja so se spremenila v rudnike ...

Moja domača hiša diši po ognju od neviht s točo in tornadov ... Sanjala sem, da so me izvolili za hamana v Siči ...

Vsa okna so ponoči raznesle eksplozije. Zdaj si želim babičino pito iz pečice ...

Kjerkoli bom, ne bom pozabila dóma, ko bo vojne konec in se bo dim polegel! Svoje dvorišče bom našla z zaprtimi očmi, kjerkoli že bom, dóma ne bom pozabila!

Kjerkoli bom, dóma ne bom pozabila, ko bo vojne konec in se bo dim polegel! Z družino bomo šli na morje na Krim, kjerkoli že bom, ne bom pozabila dóma!

Vrata so zaškripala – ata je doma: "Zberite se!" –

Ena sanjska beseda!

Takoj smo prižgali motor.

Dali so nam zeleni hodnik.

Nihče ni verjel. Ste vedeli, da ni večjega strahu, kot je strah pred zvokom letala, ki leti mimo?

Med vožnjo je padalo manj bomb, mama pravi, da so nam nebo zaprli angeli. In lahko si predstavljate, ko sem gledala skozi okno, sem prvič v tem času videla sonce na nebu. Ne, ne jočem! Ne jočem, mama!

Samo Azovstal mi je padel v oči.

In sanjala sem, kako smo osvobodili Herson!

In jaz, kot Robinzon, bom šla skozi vse ovire, vendar bom našla pot domov!

Ne glede na to, kje sem, ne bom pozabila dóma.

Ko bo vojne konec in se bo dim polegel!

Svoje dvorišče bom našla z zaprtimi očmi,

Ker kjerkoli že bom, dóma ne bom pozabila!

Ne glede na to, kje sem, ne bom pozabila svojega dóma.

Čeprav trpi zaradi raket in min,

razpadlih hiš, blatnih polj in mrtvih teles.

Vrnili se bomo, naš ljubljeni dom!

Uliana Sychova, 7. razred, OŠ Rovte

Pripis mentorice: Uljana je drugo leto pri nas. Slovenščine še ne zna toliko, da bi napisala to pesem. Predlagala sem ji, naj jo napiše v svojem jeziku, nato pa smo jo strojno prevedli.